

matikken ikke betyder, at man går i gymnasiet, bare fordi man bliver erklæret egnet. Derfor skal den egnethedserklæring væk, og vi skal have en forstærket indsats på vejledningsområdet. Vi kan ikke lovgive for, hvad forældrene skal gøre for deres børn, men vi kan i hvert fald rejse debatten, for det er jo ikke sådan, at bare fordi der er to, der har ansvaret, bliver det overhovedet ikke løftet. Vi har alle svigtet, og jeg synes, grupperne skal gøre deres for at gøre det godt igen så hurtigt som muligt.

Søren Kolstrup (EL):

Jeg har som Enhedslistens ordfører lyttet til de bemærkninger, der er faldet, især fra den socialdemokratiske ordfører og fra den radikale ordfører.

Der er her to grundbetragtninger, som Enhedslisten kan tilslutte sig: Nej tak til en sorteringsmekanisme – det var hr. Jeppe Kofod – og nej tak til, at der kommer til at ligge et særligt skær over gymnasieskolen, blot fordi man dér har haft dette egnethedserklæringssystem; det var fru Elisabeth Arnold. Det er to gode begrundelser for at afskaffe egnethedserklæringen, og der må ikke være tvivl om, at Enhedslisten deler dette synspunkt.

Vores udgangspunkt er, at alle har ret til en ungdomsuddannelse, at det er et retskrav, der kan stå stærkere, end det står i bemærkningerne til dette lovforslag, og det vil vi gerne være med til yderligere at få understreget.

Men når det så er sagt, er der en række problemer i det her forslag, som vi ser på med dyb bekymring, og som i hvert fald må præciseres eller laves om som en tryghedskabende foranstaltning, hvis vi skal stemme for. Det drejer sig om 3-4 grundproblemer.

For det første tales der om personlige uddannelsesplaner, som man kan tænke sig starter allerede i 6. klasse. Det er simpelt hen alt for tidligt ifølge vores opfattelse.

Det andet problem er, at hvis uddannelsesplanerne fra første færd har til formål at indbygge et fremtidsperspektiv, så siger vi nej tak, og jeg vil gerne begrunde dette nej tak:

Børn skal have mulighed for at være børn, og unge skal have mulighed for at være unge. Vi ved fra ungdomspsykologien, at man hele tiden er i forandring. Drengébørn ændrer sig kolossalt fra den situation, hvor de ikke har set en pige dybt i øjnene og berørt hende, til den situation, hvor de har berørt en kvinde. Alt dette er elementært, og netop fordi vi ved, at

der sker så meget i de år, og at de unge er så sårbare, er vi meget følsomme over for, at der ikke indbygges et fremtidsperspektiv i disse uddannelsesplaner. Men selvfølgelig går vi ind for, at der kan være en samtale mellem en elev og en særlig, dertil udvalgt lærer i folkeskolens afgangså, og at denne samtale selvfølgelig også kan antage en stærkt intim karakter og præcisere en række forhold for at få den unge til at tænke sig om.

Det sidste, vi anser for alvorligt, er spørgsmålet om hele vejlederrollen. Jamen vejledning er godt, jovist, men man skal være utrolig varsom med at sammenblende vejlederrollen med en kontrolrolle, og vi er ikke overbevist om, at disse to funktioner er adskilt i det her lovforslag, og vi vil lægge megen vægt på, at de forbliver adskilte.

Jeg vil gerne præcisere det, som hr. Aage Frandsen fra SF var inde på: at en samtale mellem elev og lærer i en afgangsklasse har vi ikke noget imod, men vi har noget imod, at man ligesom tror, man kan løse nogen af de problemer, som fru Elisabeth Arnold var inde på, ved at løbe efter tidens mantra: individuel udviklingsplan.

Mine spørgsmål til ministeren lyder: Hvorfor starte så tidligt, som det i hvert fald er kommet frem, nemlig allerede i 6. klasse? Hvad skal uddannelsesplaner egentlig til for på så tidligt et tidspunkt? Hvad er det, uddannelsesplaner kan, som undervisningsdifferentieringen ikke kan? I den nye folkeskolelov, som havde et principielt godt udgangspunkt, var der jo netop enighed om støtte til den enkelte, samtidig med at man skulle lære at arbejde sammen. Hvorfor kan vi ikke blive enige om at holde fast i folkeskoleloven og udvikle den, netop fordi danske folkeskolelærere siger, at de gerne vil realisere klumper i den, men at det kræver lidt flere resourcer? Vi synes, det er værd at tage fat i den ende.

Som sagt ville vi egentlig gerne støtte det her lovforslag, men skal vi gøre det, skal vi have en lang række tryghedsskabende foranstaltninger omkring, hvad der ligger i uddannelsesplaner, og hvad der ikke ligger, og især at de ikke starter for tidligt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er jo rigtigt, vil jeg sige til hr. Søren Kolstrup, at sådan en meget tidlig indbåsnings af unge mennesker kan være et fejlgreb, kan være